“Hypernemesis”
av
Johnny W. Nyhagen

ISBN: 978-82-93616-39-9

Coverdesign: JWN
Fanny Nine Productions, Haugesund, 2026
Til minne om Shivabel Coeurnoir

Shivabel

Hun er

som

en fremmed

bokstav

fra et

ukjent

alfabet

snakker

med klar

gylden

stemme

om alle

ordene som

har falt

om å
bygge
futuristiske byer
mot
himmelen

om å
bære rundt
på
tusen grå
sorger

om å
forføre sin
egen skygge

under nattens
sol

hun drømmer
om å
finne tilbake
til tiden

da hjertet
var tungt
av lykke

da det
hun visste
om seg
selv

når hun
var alene

var
sant

Shivabel

snakker
om
hukommelsen
som brenner
seg igjennom
dagene i
tilværelsen

om
varmen fra
mørkets
rikdom

om alle trærne
som blomstrer
kun for henne

om lukten
av
ungdomstid

og
nystemt
sommer

Shivabel

er som
en fremmed
bokstav

fra et
ukjent
alfabet

hun
er
jomfruen

som måtte
ofres
til havet

varmen
fra kjærligheten
som blomstrer
i innsjøen

jeg bærer
med meg
inne i hodet

hun er
det evige
nuet

den dype
tanken

hun er
gløden fra
søvnens

skygge

i det den
legger
seg gnistrende
over ansiktet

Atomengler

Atomengler

og
livløse
kolosser

en kjole
av flammer

og et
levende
speil
som
kan kysse
navnet ditt

delvis
bortglemte
ansikter

med en
dødslengsel
som binder
de sammen

som om de

var søstre

en natt
for en natt

et øye
for et øye

en bortkastet
sommer

som pulserer
og skriker
utenfor et
lukket
vindu

atomengler

og molekyler
av de døde

som skal
gjenoppstå
på Jupiter

jern og stein

og

et kor
av vind

det tungt
bevegelige

det åndløse og
ufullkomne

lydens flukt
gjennom
hvite netter

en
konsonantmasse

og
stjernenes
glød

handlingsdirektiver

og tegnede
kvinnehoder

som takker
for sin plass
i køen

sandkorn
og skalldyr

piler fra
en usynlig
bue

elefantspråkets
grammatikk

og

hvite rom
med tunge
svartmalte
jerndører

evigheter vi

har kommet
fra

og evigheter
vi snart
skal
erobre

drømmer
som blir
bokført
og brukt
mot deg

døden
i skyggen
av seg selv
med Solen
under Jorda

atomengler

og
en åpen
bok som
ingen gadd
å lese

vektløsheten
i angstens
kjerne

og en
storm av
gnister

fra Trojas
brann

Fjellstemmen

Stien

som går
seg bort

inne i en
nyskapt
vinter

og
øyeblikket
som dør

i det du

tar mot til

deg og

med

fjellstemmen

spør

Henne

hvilken

stjerne

Hun kommer

fra

Man kan smake på blodet hva blomstene heter

Nettene
er alle
jordformørkelser

med
små
nyanseforskyvninger

av
klanger

smaker

farger

og klisjéer

du er

et reseptivt
nervesystem

bak
eldgamle
dører

usynlig
lukket
inn

i huset
som søvnen
eier

i en hage
i en drøm

på et
soverom

med
verselinjer
gjemt bort

på usannsynlige
steder

og
Solen på
lur under
sengen

nettene
er alle
jordformørkelser

du kan
smake på
blodet hva
blomstene
heter

tomhetens tyngde

likene som
henger fra
trærne

alle hverdagene
som har blitt
borte for
deg

små
menneskebarn
som tråkker
rundt
i asken

alle ordene

svarte som
sølv

som du
fant og
gjorde til
dine egne

du kan
kjenne
pusten fra
de myrdede

du kan
smake på
blodet hva
blomstene
heter

føle på
viljen til
å
overvinne
det fantastiske
mørket

og
fornemme
frosten
som
kysser
deg på
hånden

du kan
smake på
blodet hva
blomstene
heter

for
det slutter
her

døden
vil finne
en vei

det slutter
her

og
ingenting
kommer
etter deg

du kan
smake på
blodet hva
blomstene
heter

verden er
kun et slør

og
ingenting
kommer
etter deg

verden er
kun et
slør

og ansiktet
du bærer
er ikke
lenger
ditt
eget

Maleri

Det er bare
å gi opp alt

og la de
tusen rosene
blomstre

gi opp
alt og
finn tilbake
til stedet

hvor tiden
lot seg
stanse

hvor den
bare
kunne stå og
vibrere

i
svingningen
fra en
ukjent
stavelse

vis takknemlighet
overfor hun
som ga
deg vinger

hun som

med diskresjonen
til en håndgranat

holdt deg
med
judasdoser
av
selvmedlidenhet

og tok seg
betalt i
livsløgnsdramaturgi

og seksuelt
overførbare
sykdommer

hun som
tok på
seg masken
bare
for deg

hun er her
fortsatt

blant de
1000 skjulte
stemmene
som hvisker

blant øynene
som brenner
seg inn
i deg

i det sinnet

som eier
oss alle
sammen

i alle
minnene

som ikke lenger
bærer sannheten
med seg

er hun

fortsatt

og
maler bilder
inne i hodet
ditt

På vei mot Solens grav

Skapningene
jeg møtte
på ferden

gjennom
universets
tåke

på vei
mot
Solens grav

ville bare
snu seg
vekk fra
dypet

de ville
se med
noen andres

øyne

snakke med
noen andres
stemmer

og våkne
skrikende
opp i deres
morgen

Den vakreste skapningen i hagen

Som barn
begynte hun
angivelig
ikke å snakke

før hun visste
hva hun
skulle si

alle samtaler
hun noen
gang har ført

i tiden
som har gått
siden den gang

har hun
lagret i
hukommelsen

hun fastholder
overfor seg
selv

at hun
en gang var
et godt
menneske

at hun hadde
noe til
overs

for
alle de gale
mennene
i regnet

at hun lot
de fylle
sine tomme
hjerter

men
aller helst

vil hun
bare våkne
opp fra
erfaringens
mareritt

aller helst
vil hun være
noen
andre

(man kan
reise hvor som
helst

hvis man er
noen andre)

kanskje noen
som er rik

berømt

og ulykkelig

velsignet
med
grønne grener

obskur
kryptovaluta

og askegrå
regnbuer

nå føler
hun seg
mest som
et ekko
fra barndommen

et
uforløst

kaotisk onde

fylt opp
av en naken
ensomhet

og abstrakte
begjær

en labyrint
av blodårer

kun
holdt i live

av en
urgammel
puls

Kimberly

vil være den
vakreste
av
skapningene
i hagen

hun vil være
skrikenes

skygge

som trekker
deg bort
fra stupet

den gale
som leder
de blinde
gjennom
regnet

hjertet hennes
er både rent
og forferdelig

(jeg tviler på
at det finnes
noe lignende)

Kimberly er
hviskingen fra
et flytende
mareritt

hun er
kniven som
kjærtegner
kroppene

drømmeløs søvn
i en verden
uten lys

hadde hun bare

vært 1000 år
yngre

kunne du
vært der

og fulgt
etter henne
inn i
flammene

I din egen tid

Du fant
oss blant
ansiktene
som natten
hadde
fanget

du så oss
i det
vi sto opp
fra graven

og gled inn
i noen andres
virkelighet

lev i
din egen
tid

barn

finn din
fred i
den

du var
der da
vi vevet
oss
tilbake
inn i mørket

du så
oss når
vi lukket
dørene til
barndommens
naive rike

vi hadde
gått over

onde fjell

vi hadde
forsøkt
å drukne
oss
i angstfylte
myrer

vi hadde
gjennomlevet
oss selv
og
oppløsningen
av tilværelsen
i altets rom

lev i
din egen
tid

barn

sette deg
et mål

og gå dit
i blinde

lev i
din egen
tid

og finn
din fred
i den

du så

oss temme
kraften
i blodet

du fant
oss i en
flom av
lys

du kjøpte
vår skriftlærde
forklaring

da
du fant oss
hengende i
grenene på
livets tre

du så
oss gå fra
støv til

aske

du så
oss gå fra
aske til
jord

du hørte
oss avsløre
for mange
hemmeligheter

du hørte
oss nevne
for mange
navn

lev i
din egen
tid

barn

sette deg
et mål

og gå dit
i blinde

lev i
din egen
tid

og finn
din fred
med den

Drømmesvart

Å våkne
opp alene
på jorda

tilbake i
skapelsens
mørke tider

å
kunne
lage scener

av
stjålne
timer

og

fremmede
konturer

binde drømmene
fast til
en ubrukt
evighet

og

plante
nye landskap

uten historier
eller minner

Fra dypet

Jeg husket
fortsatt
merkene
på kroppen
din

forbrenninger
og mekaniske
arr

som ikke var
dine egne

men som du
bar for
noen andre

jeg
husker

to brune
øyne

dype som
brønner

og hvordan
de blunket

hver gang
noe
stort og
farlig

ble
trukket
opp

Din første død

Når dagen
kommer

når timen
er der

og skjelver
i ensom
triumf

må du
bare stole
på at lyset
bærer deg

din første
død vil bli
din siste

drømmene sa
aldri noe om
fremtiden

det fantes
aldri noen
gud blant
insektene

du følte
aldri evighetens
nærhet

når du leste
ordene du selv
hadde
skrevet

du har
kun levet

for
din første
død

for språkene

fargene og

musikken som
måtte
læres

du har
levet

for sanden
som bygget
fjellene

for sløyfene
til de
halshogde

for slipsene
til de
hengte

for elven
som renner

for tanken
på alle de
liv du kunne

ha levd i den

du har
levet
for
vinteren
i August

for sommeren
i Desember

for sannheten
om roser

for siste
gangen du
dro ut for
å leke

og aldri
kom
hjem igjen

du har
levet
som en

gjest
på jorda

din første
død vil bli
din siste

du får nok
ingen
annen

Før teppefall

Jeg skjenker
herved
en tanke
til
ilden

som aldri
vil bli
tent

en tanke
til de
som finner
sin rike
død

jeg skjenker
en tanke
til de

som
var
så langt forut
for din tid

at de
fremsto som
gammelmodige

jeg skjenker
en
tanke

til de

som har
blitt begravet
i pyramider

og strippet
for all
troverdighet

jeg skjenker
en tanke
til de som
bestandig
har vært
der ute

og trukket
i tråder
for
meg

en tanke
til
barndommens
bilder

forlagt
i mitt
innerste

jeg skjenker
en
tanke til
de som

før
teppefall

la seg
frivillig i graven

til bilder
av Rimbaud
som søttenåring

dansende
bak tatoverte

øyelokk

jeg skjenker
herved
en tanke
til skjebnens
tre tunger

en tanke
til unge
tørste
hjerter

og

alle de gale
elektriske
nettene som
ligger foran
dem

jeg skjenker
herved
en tanke
til
stillheten

til grå
snø
som faller

en tanke
til
drivende
skyer

til speilets
stemme

og
til alle
minnene
jeg har
glemt

jeg skjenker
en tanke
til
demoniske
urverk

og til
sekundene
som
drypper
fra
meningsløsheten

jeg skjenker
en tanke
til
drukningsdøden

og
til en
sammensmeltningen
av galakser

med
planeter
på størrelse
med
sandkorn

jeg skjenker
en tanke
til lunken
cola og
cyanidkapsler

til
vitenskapens
poesi

til
hemmelighetsfulle
barn

og
til det
som kun
er synlig
gjennom tårer
under
vann

før teppefall

skal jeg
også
skjenke
en tanke

til doven
vin

til alle
sangene
jeg skrev

til hun
jeg
en gang
elsket
litt

men

nesten har
glemt
navnet
på

en tanke
til den gang
vi sammen
var
fulle

nakne

og
mystiske

før teppefall

skal jeg
skjenke
en tanke
til den
tykke hvite
stillheten

til
trærnes
sorg

de
magnetiske
polene

og til
essensen

i en av
dødens
mange
taler

Kometen og drømmefabrikken

Patricia

hun er
den

ubetydelige

bibelsvart
på innsiden

i
stiletthæler
og halsbånd

på
vei mot
delirium
og det
androgyne
mørket

med
horn og hale

hun er
den

ubetydelige

hun er
Patricia

oppfatter seg
selv som
en slags
nattens
dronning

på vei
bort fra
fremmede
stemmer

i
fremmede
rom

Patricia

tannløse
tettsteder
farer forbi

før
blikket
rekker
å feste
seg

kometen
går
i bane
rundt
sola

hun
er
alene

som en
barnestemme

i et hus
der ingen
bor

kanskje med
små tomrom
av lykke

som henger
ned fra
døråpningene

elektroniske
hjerter

som banker
kun for henne

rastløshetens
magnetiske
begjær

i form av
små trampende
føtter
på takbjelkene

Patricia
sjøsetter
hundrevis
av galakser
og årstider
i et
pappkrus

skogholt

planeter
og
elvebredder

tiden passerer

og
legger
seg som
silkestøv på
timeglasset

kometen
beveger
seg
stadig
nærmere

Patricia
gjennomlever
113 dager i en
gjennomsiktig
plastpose
full av fjær

alt er
der inne

barndommen

den tornekronede

og en
parfymert
stillhet som
bestandig
kommer
etterpå

alt er der inne

i den
store
gjennomsiktige
plastposen
full av fjær

visdomstreet
med grener
som klyper

verselinjene fra
det fantastiske
mørket

og
delikate vinkler
som suger
til seg
tidevannet
som en

svamp

kometens hale
peker
bestandig
vekk fra Sola

Patricia
finner
inngangen
til en
støvete
gammel
drømmefabrikk

hun
møter
seg

selv
der
inne

selvfølgelig
er hun
eldre enn
det hun
er nå

de
er
begge
de
ubetydelige

hun
er
de
ubetydelige

med ansikter
søtere enn
Helvete

ansikter
som
åpenbart
bærer
preg av å
ha hengitt
seg til de
dunkleste
av uvaner

erfaringens
sanger

10 000 netter
med
vulgær
heroinerotikk

kunsten
å leve
livet

som et
åpent sår

de ubetydelige
fører
en absurd
samtale
over
et
digert
mahognibord

som to små
månebarn

unnfanget
i skeptikernes
endetid

den
yngste
legger
seg så
til å
hvile i en
fremmed
seng

så
faller
Patricia
ut av det

sinnet og
bevisstheten
er ikke

lenger
hennes
egen

tonene
fra munnspillet
hun mistet
da hun var 5

forplanter seg
i rommet
og vokser
tilbake opp
fra
glemselen
og
avgrunnen

men
melodien

er vag

og

ugjennomtrengelig

hun

er

den

ubetydelige

reiser i

alle retninger

på samme tid

bare

hjertet

viser

vei

som en
lanterne
i mørket

en dør åpner
seg og
gir adgang
til alle
verdens
ettermiddager

lyden
av munnspillet
blir svakere

Patricia
befinner
seg
utendørs
igjen

på en
åpen slette
omgitt av
løvskog

kometen
vil
snart
åpenbare
seg

vindens
håndlag
rufser til
trærne

som
om de var
enorme
kvinnefrisyrer

den
ubetydelige
står
alene

tenker
på
hvordan alt
har en
syklus

fødsel

vekst

modning

forfall

og til slutt

død

kometens
hale
bringer med
seg et
forvarsel

og nå er
den rett
over henne

Patricia
lener hodet
bakover og
betrakter
himmellegemet
som
passerer

hun
er
den
ubetydelige

med
et ondt
smil og
to uvirksomme
hender

hun lar seg
delvis
fortære av
stillheten

som følger

kometen
forsvinner
ut
av
syne
igjen

Patricia
snur
seg vekk
fra mørket

hun
presser foten
mot hjertet
mens lyset
begynner å stråle
ut av henne

det er
sådd
et frø i
nattens
dronning

og
hun
bestemmer
seg for
å leve